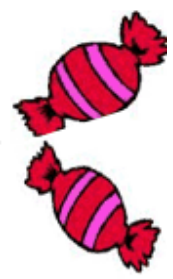

פינוק לַשַּׁבָּת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

הד"נ	מוצש"ק	
16:07	17:19	ירושלים
16:11	17:19	חיפה
16:08	17:16	חיספין
16:33	17:31	תל אביב

שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרִשְׁת וַיָּרָא | ט"ו מִרְחֶשֶׁן הַתּשַׁע"ב | גְּלִיזֹן מִסְפָּר 2 | שָׁנָה רִאשׁוֹנָה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל

נִקְדָּה אִמְחֻלְתָּהּ "וַיִּשְׁלַח אֶבְרָהָם בְּבִקְרֵי"

אַבְרָהָם גִּרְשׁוֹן מְקוּטוֹב

מגדולי רבני החסידות - נפטר 1760 (בערך)

ר' אברהם גרשון מקוטוב ישב מצעירותו בברודי, ולא ידוע אם בה נולד או בקוטוב, מקום מושבו של אביו ר' אפרים. רבי אברהם גרשון היה גדול בתורה, בנגלה ובנסתר, וזכה להערצת גאוני דורו: רבי יהונתן אייבשיץ, רבי יוסף תאומים ורבי יחזקאל לנדא, המזכירים אותו תוך כבוד רב בספריהם.

לפי האגדה התנגד תחלה לבעש"ט, ואף רצה לבטל את השדוך בינו לבין אחותו. אח"כ דבק בו ובדרכיו, הפך לתלמידו המובהק, ואף עבר לביתו במזיבוז ושמש מורה ומחנך לבנו- יחידו ר' צבי.

בשנת תק"ז עלה במצוות גיסו לארץ- ישראל בכדי להפגש עם רבי חיים בן עטר, שהבעש"ט העריצו בשל ספרו "אור החיים", וכדי ליצור מרכז לתנועתו באה"ק. עם בואו לארץ- ישראל התישב רבי אברהם גרשון בחברון, והיה מכבד מאד בעיני תושביה, ואולם לפי בקשת רבים עבר לירושלים, ממנה עמד בחלופי- מכתבים עם גיסו.

בארץ- ישראל השתדל רבי אברהם גרשון להפיץ את תורת הבעש"ט, ואף הצליח לרכש לה חסידים ואוהדים. נפטר בירושלים בשנת תק"כ (1760) בערך.

שַׁבַּת שְׁלוֹם יְלָדִים וְחֻבִּיבִים.

ביום ראשון קשה לנו בהפסקה במגנש המשחקים פנה אלינו יוני ואמר: כל כך קשה לי לקום בבקר. השמיעה החמה והמטה הנוחה קוראים לחזור ולעצם עינים, ואין לי כח לקום ולהתארגן לתפילה בבית הספר, ובקשי אני מצליח להגיע בזמן. איני מבין איך דניאל מצליח כל יום מחדש להגיע בזמן ולהיות חזק ושמח. מה הסוד שלו? יודע אתה יוני, ענה דניאל, גם לי קשה לקום בבקר ולצאת מהמטה החמה והנוחה, אבל אני יודע שיש לפני בחירה לבחור בטוב או חס ושלום ברע.

זה קל לדבר ענה יוני, גם אני יודע שצריך לבחור בטוב אבל יצר הרע תמיד חזק יותר ממני ואיני חושב שיש משהו שמסוגל לנצח אותו כל יום ובפרט בבקר. יודע אתה אמר דניאל, סבא שלי ספר לי שבפרשת השבוע שלנו אברהם אבינו מקבל צווי קשה מאד. לקחת את בנו היחיד שהוא כל כך אוהב ולהקריב אותו קרבן לה'. כל אחד היה אומר מיד מה פתאם? זה לא הגיוני ולא נכון לעשות, ודאי אין לי עוד בנו שאני כל כך אוהב, נכון? נכון מאד, אני לא הייתי מסכים ענה יוני. גם אני לא יודע אם הייתי מסוגל לעשות דבר כזה אמר דניאל, אבל אברהם אבינו קם מקדם בבקר, על מנת לקיים את מצוות ה'. ועל ידי המעשה שלו נתן כח לכל יהודי לקום מקדם בבקר על מנת לקיים את מצוות ה' ולהספיק להגיע לתפילה בבית הספר ולהודות לה' על היום הקדש שנתן לנו על מנת לעשות בו עוד מעשים טובים. תודה אמר יוני, אנסה מחר לחשב על אברהם אבינו ועל הכח שנתן לי ובצורת ה' אגיע בזמן לתפילה.

גַּר ה' נִשְׁמַת אָדָם
הַעֲלוֹן יוֹצֵא לְעֵלּוּי נִשְׁמַת
הַתִּינוּק יוֹנְתָן פֶּלְמֶר
ה"ד

בְּשִׁבְיַת הַפְּרָשָׁה

וְשִׁמְרוּ דְרַךְ ה' לְעִשְׂוֹת צְדָקָה (יח, ט).

שְׁנֵיהֶם יחד, גַּם שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְגַם נְתִינַת צְדָקָה, לֹא כְּאֵלוֹ הַחוֹשְׁבִים שֶׁאִם יוֹשְׁבִים וְלוֹמְדִים בְּעֶצְמָם כְּבָר פְּטוּרִים מִלְּתֵת צְדָקָה, וְלֹא כְּאֵלוֹ הַחוֹשְׁבִים שֶׁאִם תּוֹמְכִים בְּמוֹסְדוֹת הַתּוֹרָה וּבִתְלִמְיֵי חֲכָמִים כְּבָר פְּטוּרִים מִלְּשַׁמֵּר דְרַךְ ה', מִלְּמַד בְּעֶצְמָם.

הַחִיָּזָה בְּפִרְשָׁה

- א. מי התחיל להציק ללוט כשצבאו אליו המלאכים. הגדולים או הקטנים?
- ב. מה עשה לוט כל הלילה כשצבאו אליו המלאכים?
- ג. המלאכים שבאו לסדום, איזה מלאכים היו?
- ד. בן כמה היה אברהם כשנחרכה סדום?

סוּר לְעֵלְיוֹן הַשָּׁמַיִם

נִפְתָּלוֹת דְרָכֵי הַהֲשָׁחָה - ב

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הִגִּיעַ לַחֲנוּת, אֲבִרְהָם הָעֲנִי. הוּא הִשִּׁיג אֵיךְ שֶׁהוּא שָׁשָׂה צוֹלֵדִי, וּבִקֵּשׁ לְקִנּוּת אֵיזָה דָּבָר מֵאֶחָד שֶׁיִּשְׁבִּיעַ אֶת עוֹלְלוֹ. מוֹכֵר הִירְקוֹת הַצִּיעַ לוֹ לְקַחַת אֶת אֶרְגֹז הָעֲנָבִים, וְהָעֲנִי שָׂמַח עַל הַמְצִיאָה שֶׁמָצָא בְּמַחִיר זוֹל כֹּל כֶּן. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְבֵיתוֹ וְהַחֵל לְהוֹצִיא אֶת הָעֲנָבִים מִן הָאֶרְגֹז, נִפְעָרוּ עֵינָיו בְּתַדְהֵמָה - בְּתוֹךְ אֶרְגֹז הָעֲנָבִים שֶׁקָּנָה זֶה עֲתָה נִמְצְאוּ חֲבוּיִים שְׁנֵי צְמִידֵי זָהָב. אֲבִרְהָם רָאָה בְּכֵן אֶת יְד הַהֲשָׁחָה. בְּקִשִּׁי חִלְפוּ אֵלָּא שְׁעוֹת אַחְדוֹת מֵאֵז הוֹשְׁבוּ פָּנָיו רִיקָם, כְּבָר נוֹשַׁע בְּיַדֵּי שָׁמַיִם. לֹא חִלְפוּ דְקוֹת מַעֲטוֹת וְאֲבִרְהָם עָמַד שׁוֹב עַל מַפְתָּן בֵּיתוֹ שֶׁל רַחֲמִים, שֶׁכֵּנוּ. הַפַּעַם לֹא בִקֵּשׁ סֶתֶם הַלְוָאָה, אֵלָּא דְמֵי מִשְׁכּוֹן. הוּא הִצִּיג לְפָנָיו צְמִיד זָהָב נוֹצֵץ וְקִבֵּל בְּתַמּוּרָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת רִיָּאָל. לְמַחְרַת פָּגַשׁ רַחֲמִים אֶת סְנִיּוֹר כְּמוֹס וּמָצָא אֶת פָּנָיו נְפוּלוֹת. "מָה קָרָה, סְנִיּוֹר כְּמוֹס?", שָׂאֵל בְּדֹאגָה. אַךְ לֹאחֵר מִכֵּן נֵאוֹת לְגַלוֹת כִּי שְׁנֵי צְמִידֵי זָהָב יִקְרִים שָׂרְכָשׁ לְפָנָי יָמִים אַחְדִים, נִעְלַמוּ מִבֵּיתוֹ בְּאֶרֶחַ מִסְתוּרִי. פָּנָיו שֶׁל רַחֲמִים לָבְשׁוּ אֶרְשֶׁת הַפְּתָעָה. הוּא הִזְמִין אֶת סְנִיּוֹר כְּמוֹס וְהִרְאָה לוֹ אֶת הַצְמִיד שֶׁמִּשְׁפָּן אֶצְלוֹ שֶׁכֵּנוּ הָעֲנִי. עֵינָיו שֶׁל הָעֲשִׂיר הִבִּיטוּ בְּצִמִיד כְּלֹא מֵאֲמִינוּת. הִיָּה זֶה אֶחָד מִשְׁנֵי הַצְמִידִים הָאֲבוּדִים שֶׁלוֹ! הוּא נִמְלֵא חֶמָה וְסָגַן מִבֵּין שְׁנֵי: "אֲנִי כְּבָר מִבֵּין. הַבְּטָלָן הַנִּבֵּל הִזָּה שָׁמַע אֶת דְּבַרֵי אֲלֵיךְ, בְּשַׁעֲהָ שֶׁבָּא לְבַקֵּשׁ נְדָבָה, וּבִקֵּשׁ לְנִקְם כִּי. הוּא גָּנַב אֶת הַצְמִידִים הִיקְרִים מִבֵּיתִי!". רַבִּי יְשׁוּעָה בְּסִיס, רַבֵּה הִרְאִישִׁי שֶׁל תּוֹנִיס, יָשַׁב עַל כְּסֵאוֹ בְּבֵית דִּינוֹ וְהִקְשִׁיב בְּסִבְלָנוּת לְטַעֲנוֹתֵיהֶם שֶׁל הַצְדָדִים. הוּא הֶאֱזִין לְהֶאֱשֵׁמוֹתָיו הַחֲרִיפוֹת וְהַנְחָרְצוֹת שֶׁל סְנִיּוֹר כְּמוֹס וְשָׁמַע גַּם אֶת דְּבַרֵי הַהֲתוֹגֵנוּת שֶׁל אֲבִרְהָם. כְּשֶׁסִּיס לְחַקֵּר אֶת הַשְּׁנֵי, הִתְרַשָּׁם, שֶׁאֲבִרְהָם אוֹמֵר דְּבַרֵי אֶמֶת וּמַעוֹלָם לֹא עָלָה עַל דַּעְתּוֹ לְגַנוֹב דָּבָר מִבֵּית רַעְהוֹ. וְכֹה חֲרַץ אֶת דִּינוֹ: "מְצִאתִי אֶת דְּבַרֵי שֶׁל אֲבִרְהָם נְכוּנִים וְאֶמֶתִּים. אֲנִי מִשְׁכָּנֵע, שֶׁאֲדַם זֶה, הַמְּפָרְנֵס אֶת בֵּיתוֹ בְּזַעַת אִפּוֹ, אֵינְנוּ מְסַגֵּל לְגַעַת בְּמִמוֹנוֹ שֶׁל זֶר. אֵין זֹאת אֵלָּא שְׁמִישָׁהוּ אַחֵר גָּנַב אֶת הַצְמִידִים, שֶׁהִגִּיעוּ בְּדִרְךְ כְּלִשְׁחֵי לְאֶרְגֹז הִירְקוֹת שֶׁקָּנָה בְּשׁוּק". אַחֵר כֶּן פָּנָה הֵרֵב לְסְנִיּוֹר כְּמוֹס: "נִרְאָה שֶׁמִּשְׁמִים בִּקְשׁוֹ לְלַמְּדֵךְ לְקַח. בְּעוֹד אֶתָּה בִּקְשָׁתְ לְהִנִּיא אֶת חֲבֵרֶיךָ מִלְּסִיעַ לְעֵנִי וְאֲבִיו, וְנִתְחַיְבֵת בְּעֶצְמְךָ לְפָרְנֵסוֹ. הַצְמִידִים הֵם אֲבוֹ שְׁלֶךְ, אַךְ גּוֹזְרֵנִי עָלֶיךָ, כִּי אֶת חֲמֵשׁ מֵאוֹת הִרְיָאֵל שֶׁקִּבֵּל אֲבִרְהָם בְּעַת מִישְׁכּוֹן הַצְמִיד, תִּשְׁלַם אֶתָּה". מֵאוֹתוֹ יוֹם הַשְּׁתַנְתָּה הַתְּנַהּגוֹתוֹ שֶׁל סְנִיּוֹר כְּמוֹס, שֶׁקִּלְט הֵיטֵב אֶת הַמְּסָר. לְבוֹ הָאֲטוּם, כְּמוֹ גַּם כְּסוֹ הַחֲתוּם, נִפְתָּחוּ לְרוֹחָה לְפָנָי כֹּל עֲנִי תּוֹנִיס. [סוף]